

pátek 5. listopadu 2010/ 6. číslo, 8. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Budiž světlo podle Boženky

Veselá verze stvoření světa mezi Efelem a knihou knih

Hra na stvoření světa, nová verze biblického příběhu nebo varianta inteligentního designu aneb jak to možná bylo nebo nebylo. To všechno se odehrálo nebo mohlo odehrát včera večer v sále kulturního domu v roztomilém a skvělém podání Barbory Hořejší. My jsme si ovšem k povídání vybrali režisérku představení Kateřinu Rezkovou.

Mohla byste nám představit svůj soubor?

Náš soubor se dělí na tři části. Mladší část je Hladká vrtule, tam patří Baruška, druhá část, kde jsou deváčky a středoškoláci, se jmenuje Roztočená vrtule a poslední část, kde jsou vysokoškoláci a pracující, se jmenuje Vrásčítá vrtule.

Vy jste prý soubor zdědila?

Ano, zdědila jsem ho po svém tatínkovi, který soubor asi jedenáct let vedl. Když odešel působit do Prahy, nechťeli jsme, aby soubor zanikl, a tak jsem si ho vzala na bedra.

Vy jste ve Vrtuli původně hrála nebo jste pomáhala s režii?

Já jsem v souboru hrála asi od třetí třídy, díky tatínkovi jsem v tom byla trochu honěná. Nejprve jsem jen hrála a pak jsem se soubor pokusila převzít. Začala jsem studovat na DAMU, kde jsem možná trochu získávala informace, jak na to, studium tomu asi pomohlo.

Jaký obor jste vystudovala?

Výchovná dramatika.

Takže učíte v ZUŠce?

V současné době neučím nikde, protože jsem na mateřské

dovolené. Předtím jsem učila na základní škole. Do budoucna by se mi ale líbilo učit v základní umělecké škole.

Vy vedete všechny tři vrtule?

Zpočátku to tak bylo, než jsem zjistila, že to není v mé moci, že je toho opravdu hodně. Zůstala mi Hladká a Roztočená. A protože ve Vrásčíté vrtuli jsou děti, které si prošly oběma soubory a jsou tam přes deset let, tak si to zkoušejí vést sami.

Jak snášíte pubertu svých svěřenců?

Tam je to tak, že už se s dětmi znám delší dobu, takže máme takový kamarádský vztah. Tím, že jsme kamarádi, to také asi zvládám. Nějak mi ta jejich puberta nevadí. Dokonce bych řekla, že přispívá i k tomu divadlu.

Jak jste přišli na představení Božka aneb...?

Byli jsme na divadelním soustředění v Bechyni, kam jezdíme každý rok v létě. Tam jsme se zabývali tématem stvoření světa, Barušce se to

Ať si kdo chce, říká co chce

Bohumil Hrudka
Představení bylo milé. Děti jsou hravé, na dívce to také bylo vidět. A kdo by neměl rád děti, to se musí líbit každému. Opravdu pěkné.

Hanka Malastová
Byla jsem nadšená. Neumím si

představit, že v jejích letech bych něco takového dokázala. A měla hlas jak zvon.

Michal Rambousek
Božka je hrozně roztomilá dětské představení s dopěláckým humorem. Baruška je ve své roli přirozená a intuitivní, moc mě to pobavilo.

David Kodytek
Obligátní mně se to moc líbilo (smích). Bylo to svěží, vtipné, oceňuji velmi dobrý herecký výkon malé slečny.

Zdeňka Nyklíčková
Bylo to spojení Amélie z Montmartru a Ronji, dcery loupežníka.

líbilo, a proto byl pro ni napsaný scénář.

Bylo to tedy přímo konkrétně pro ni, protože jste viděla, že je to šikovná holka?

Ano, přesně tak.

Ten velmi dobrý scénář jste napsala Vy?

Napsala. A opravdu jsem nepočítala s tím, že by to mohlo takto hezky dopadnout. Baruška hodně pomáhala svými nápady a svým přístupem, byla to opravdová spolupráce. Scénář byl sice napsaný, ale hodně ho dotvářela ona. Různě si vymýšlela, přimýšlela, byla tvořivá.

Od desetileté dívky bychom čekali zpracování úplně jiného tématu než ve vašem představení...

Proto jsem se tam snažila dostat to, že to není bůh a nehraje si na boha, ale je to dětské, je tam holčička. Proč by to tak nemohlo být.

Máte v souboru hodně takto talentovaných dětí?

Máme tam děti, které jsou hodně šikovné. Snaží se zdokonalovat v různých kurzech, ať hlasových, pohybových či hereckých, snaží se dostat na DAMU, dělají přijímačky. Ale Baruška je asi ta, která má zatím nejvíce úspěchů.

Jak se vám hrálo na Hronově?

Na Hronově se nám hrálo skvěle. Moc se nám tam líbilo, protože tam bylo skvělé publikum. Reakce lidí až Barušku vykojila, lidé tleskali hodně dlouho a teď ona nevěděla. Musela třeba na minutu přestat hrát a pak zase začít. Byl to úžasný zážitek. I pro mě i pro Barušku. Ona říkala - já jsem se musela jít dvanáctkrát uklonit a už jsem ani nemohla.

Moc se nám tam líbilo a hodně nás to nabilo pro další práci.

Myslíte si, že se Barča v budoucnu bude věnovat divadlu?

Nevim, ještě je malinká. Ale předpoklady asi má. Pokud jsou rodiče k tomu nakloněni, dál ji k divadlu povedou a hlavně ji to bude bavit, tak si myslím, proč ne.

Díky Hronovu teď vystupujete několikrát do měsíce po celé republice. Jak to rodiče snášejí?

Barči rodiče jsou strašně fajn a hrozně nám se vším pomáhají. Vždy se nějak podělíme o dopravu, kdy jednou jedou rodiče, podruhé někdo z nejstarší Vrtule. Ale opravdu jsou rodiče hrozně fajn lidé. I ve

škole Barče paní učitelka fandí, takže když je omluvená ve škole, tak je všechno v pořádku.

Půjde zítra Barča do školy?

Zkoušela jsem maminku přemluvit, ale prý jde.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Nám se tady hrálo bezvadně. Prostor nás překvapil, protože to je přesně ten prostor, který máme rádi.

Diváci byli skvělí, parádně reagovali. I organizace, všechno tu bylo příjemné a hlavně pohodové.

MIMOŘÁDNÉ PŘEDSTAVENÍ

Divadelnímu souboru AMADIS z Brna se na klášterecké divadelní přehlídce natolik zalíbilo (hlavně díky skvělému publiku), že nám nabídlo odehrání dalšího představení za více než přijatelnou cenu.

A tak se všichni naši příznivci mohou těšit na speciální noční představení. V originále se hra Bez předsudků jmenuje Orgasmo e pregiudizio, tedy téma mírně lechtivé. A proto se představení odehrává v pozdních večerních hodinách.

Konkrétně v sobotu 6. listopadu asi hodinu po představení Frank Pátý.

Ať si kdo chce, říká co chce

Kateřina Mokrišová

Mně se to líbilo, jak jinak. Já mám děti ráda a holčičky zvlášť, protože já mám syny a vnuky.

Miroslav Mokriš

Bylo to velice roztomilé. Nečekal jsem, že svou podstatou to bude dětské představení, ale byl jsem překvapený. Stejně jako všechny tři večery, co jsem zatím viděl.

Jiří Fiala

Pěkné, moc se mi to líbilo. Bylo to sice krátké, ale za to úderné. Moc hezké. Dětské představení, ale moc se mi to líbilo.

Roman Coufal

Vynikající.

Miroslav Nyklíček

Úžasný divadelní zážitek. Navíc umocněný následnou debatou po představení. Mladá Barborka je nejen výborná herečka, ale také osobnost, což potvrdí nejen Honza Milota.

Sestra s jednou postelí

"Severské" drama o smrti, sblížení a odpuštění

Také druhé čtvrtěční představení bylo "mládežnické". S ponurým dramatem mladého současného dramatika Vladimíra Fekara se představilo karlovarské Divadlo Dagmar, které se práci s mládeží věnuje zcela programově a je to znát nejen na výkonech, ale i na výzrálosti hereckých projevů jednotlivých protagonistů.

O své práci s mládeží a nejen o ní jsme si povídali s režisérkou představení Hanou Frankovou.

Mohla byste nám představit svůj soubor?

Studio Divadla Dagmar je složené převážně ze středoškolských a vysokoškolských studentů. A Divadlo Dagmar je od roku 1993 takové otevřené společenství profesionálních divadelníků a máme pod sebou právě tyto šikovné mladé lidi.

A proč se jmenujete Divadlo Dagmar?

Divadlo Dagmar získalo svůj název ze své první inscenace Noc tribádek od Pera Enquista. To je hra ze života Strindberga. A tam se jedné noci všichni opijí a už nemají peníze na další živobytí a Strindberg na to řekne - musíme zkoušet, divadlo Dagmar je naše jediná naděje. A pro nás je Divadlo Dagmar také naděje. A byla. V krizových letech, kdy se zavřelo divadlo, respektive se rozpustil soubor, tak pro nás i ve městě to byla taková velká kulturní naděje.

Vy jste v souboru od začátku?

Divadlo zakládal režisér a herec Michal Przebinda, možná že toho pána znáte z televize z moravského Divadlo Zlín, kde je jedním z průvodců. A my s herečkou Lucií Domesovou jsme byly takové spoluzakladatelky.

Vy se ale hlavně specializujete na práci s mládeží, je to tak?

Já osobně ano, protože po několikaletých zkušenostech s prací s dospělými lidmi mi vyhovuje práce s mladými lidmi a dětmi. Hlavně proto, že oni neřeší, a ani je nemusím řešit já, žádné zákruty, taktiky, se kterými musíte na dospělé herce, kdy si říkáte, kudy na ně, abych je neurazila. A to ti mladí lidé ještě nemusejí řešit, protože jsou čistí a

nejdou tak zavalení konvencemi a obrannými mechanismy. A to mi velice vyhovuje.

Já jsem pracovala i s dospělými herci. V podstatě, když se zavřelo divadlo, tak už jsem nebyla v angažmá, protože jsem dala výpověď v momentě, kdy se ředitelkou stala majitelka butiků. To jsem již druhý den stála v ředitelně s výpovědí.

Byla jsem řadu let herečka v Městském divadle, dříve v Divadle Vítězslava Nezvala a občas jsem režírovala dospělé herce. Ale při práci se studenty jsem mnohem svobodnější.

Ještě hrajete?

Ano, v Divadle Dagmar pořád hraji.

Jak často se Vám mladí herci střídají?

Tak to víte, odmaturojí, odejdou nebo jsou na VŠ. Také se ale vrací, což je i případ Iwany Sedláčkové (postava matky, pozn. red.), která sice ještě dostudovává, ale už má více času. Což je moc příjemné, že ty malé děti, ze kterých se stanou dospělí, se vám vrátí.

Podle čeho si vybíráte hry? Ta, kterou jste viděli dnes, nebyla nejjednodušší...

Já většinou sahám po prozaických předlohách, tzn., že moje práce je velmi opřena o dramaturgii prozaických předloh. Dnešní Fekarova Sestra je drama, divadelní hra jako taková. Jsou to náhody, ale spíš jdu přes témata. Máme třeba představení z příběhů čečenských žen.

Čím ty studenty tak strhnete, že jdou za Vámi a hrají takové náročné kusy?

Na to asi neumím odpovědět, na to byste se musela zeptat jinde. Ale já jsem asi docela přísný člověk, přísný divadelník, takže tím pádem už vůbec nevím, ale pravda je, že se nám daří vytvořit jakési společenství, které se vzájemně ovlivňuje a je jim spolu dobře, což jistě také hraje velkou roli.

Herce, které jste dnes viděli, byli kdysi v dětském souboru, který byl pod Divadlem Dagmar. Na jaře v roce 2000 pravili, že již nejsou žádné děti a já jsem jim tehdy nabídla profesionální práci, s tím, že mám také profesionální nároky. Oni na to slyšeli,

Ať si kdo chce, říká co chce

Vlád'a Dlouhý

Rozhodně to není můj šálek. I když bych ocenil výkony herců, tak se mi nelíbí ten příběh. Vůbec mi to nepřišlo dobré pro divadlo a už vůbec ne v tomto věku.

Martina Štefanková

Moc se mi to líbilo. Úžasní šikovní mladí lidé.

Bohuslava Fialová

Na mě to bylo moc náročné. Já nad tím pořád ještě přemýšlím. Ale výkony herců byly vynikající.

Ivana Kalová

Mně se to nelíbilo. Já jsem se do toho vůbec nemohla dostat. Celou dobu jsem u toho přemýšlela, co budu dělat zítra a pozítří. Líbila se mi představitelka Patricie.

Ať si kdo chce, říká co chce

Věra Bednářová

Bylo to zvláštní. Bylo to o rodině a vztazích mezi lidmi. Myslím, že bychom se měli zamyslet nad tím, jestli žijeme správně.

Květuše Hlaváčová

Já jsem dojatá ještě teď a moc se mi to líbilo.

Zdeňka Nyklíčková

Od tohoto souboru jsem viděla již druhé představení, takže mám trochu náskok. Ačkoli se mi Já, Holden líbilo více, tak ani ze Sestry jsem nebyla zklamaná.

Když si vezmu jiná představení studentů, tak buď je to ohromná řachanda, rádobý intelektuální kecý nebo cosi, co musí za každou cenu šokovat. Tady je to vyrovnané. Jen bych prosila více divadla, možná více režijních nápadů, ať je i na co se dívat, nejen se divit. I když na hlavního představitele se dívalo docela dobře.

Michal Rambousek

U představení Sestra bych chtěl vyzdvihnout hlavně prostředky, kterými je příběh vyprávěn. Minimalistická scéna a komentář situace přímo od postav dávají hře prostor pro představivost diváka a zároveň obrovský temporytmus a náboj.

nevěděli, chudáci, do čeho jdou a ono se nám daří. Jestli je i v tom kus úspěšnosti, že cítí, že to má smysl, že divadelní výpověď k něčemu je, že i jejich vrstevníci, kteří sedí v hledišti jim dávají zpětnou vazbu. Asi to všechno dohromady.

*Hlásí se potom na
umělecké školy?*

Dnešní hlavní dva představitelé jdou ke zkouškám. Je to velký díl náhody dostat se na DAMU, ale už máme v řadách profesionálních divadelníků opravdu hodně kamarádů, kteří začali v Divadle Dagmar.

*Jak jste spokojeni s
dnešním představením?*

My jsme byli takoví nějaký pod dekou. My jsme nedávno hráli v Městském divadle v Karlových Varech ve velkém prostoru. To byl takový svátek, kdy poprvé po šesti letech od zrušení stálého činoherního prostoru, bylo osloveno domácí divadelní těleso kvůli hostování. My jsme si to velice užili a tam se to představení docela hezky povedlo. Byla velká návštěvnost a byl to velice pěkný večer. Těsně před tím jsme hráli na velkém prostoru v Bechyni na Nahlížení (celostátní dílna středoškolské dramatiky a mladého divadla, pozn. red.).

A já mám pocit, že tady jsme dnes byli opět zaskočení malým prostorem a prostě se to tak úplně nepodařilo. Ale to možná víme my. To představení nedýchalo tak, jak jsme zvyklí.

HISTORICKÝ VOICEBAND - 3. část

Sbor: Doba se vaří, doba klokotá
Hlas1: Režie se chopil Honza Milota
Hlas2: V Nejkrásnější válce
Hlas3: není nouze o slova
Sbor: A tak se vydáváme do Jiráskova Hronova
Michal: Zatím mimo soutěž
Hlas1: Těhotný nápady je ten náš KLAS
Sbor: Barták si založil KANDRDAS
Hlas1: A taky Zdenička
Hlas2: A taky Hanka
Hlas3: A taky Martin
Sbor: Starce už nechceme vidět
Zdenička: Budeme hrát pro děti
Hlas1: ta ta tá (melodie jede král)
Hlas2: ta ta tá
Hlas1: Jede král
Hlas2: Jede král
Hlas3: A taky císař Karel čtvrtý
Sbor: Do Kadaně zavítal
Hlas3: Barták a Kandradas
Hlas1: Představili Quijota
Hlas2: Doba se vaří, doba klokotá
Hlas1: ta ta tá (melodie jede král)
Hlas2: ta ta tá
Hlas1: Jede král
Hlas2: Jede král
Hlas3: Už zase
Hlas1: Přichází kníry
Hlas2: Přichází cigá
Sbor: Poznáváme Friga
Hlas3: Zdá se, že co nevidět
Sbor: Mirandolina spatří svět
Hlas3: A její brácha, cha, cha, cha
Hlas1: Chce, aby každý dělal něco pro

chlást
Hlas2: Pro vlast
Hlas3: Pro vlast
Sbor: Každý něco pro vlast
Hlas1: ta ta tá (melodie jede král)
Sbor: ta ta tá
Hlas1: Bude se prodávat kulturní dům?
Hlas2: To bude konec všem našim snům
Hlas3: Konec
Hlas1: Konec
Hlas2: žádný konec, vážení
Sbor: Zakládáme Sdružení
Hlas1: Žádné fanfáry
Hlas2: Žádný rachot
Hlas3: Vzniklo však Léčebné
Sbor: Divadýlko Klapot
Hlas3: Vstávej semínko, holala
Hlas2: Bude z tebe Fiala
Hlas1: Fiala?
Hlas3: Fiala to napsal
Hlas2: Ale je to třebašnovka
Sbor: Další Frigova tutovka
Hlas2: ta ta tá (melodie jede král)
Sbor: ta ta tá
Hlas1: Vstávej semínko, holala
Hlas2: Zase je tu Fiala
Sbor: Bistro nám píše na tělo
Hlas3: To bylo hezky
Hlas1: To bylo veselo
Hlas2: Kolikrát už mi ho hráli?
Hlas1: Desetkrát
Hlas3: Dvacetkrát
Dirigent: Nedávno jsme ho hráli snad postě,
teď ale čekají další hosté
Michal: Ta ta tá...

POZVÁNKA

Stálý a nepostradatelný fotograf Žňovin Štěpán Malast fotografuje nejen divadelníky. Nosí fotoaparát prakticky všude a tak není divu, že jej z krku nesundal ani při své misi v Afghánistánu. A nejen, že jej nesundal z krku, také fotil a jak to dopadlo se můžete podívat v prostorách kláštereckého kina, kde Štěpán vystavuje.

Výstavu Afghánistán očima českého vojáka si můžete prohlédnout do konce listopadu.

ŽŇOVINY vám přináší

www.sduzeniklas.cz
Žňoviny připravili: Zdeňka
a Míra Nyklíčkoví